বালকৃষ্ণ ৰামচন্দ্ৰ কদম

বনাম

সংগীতা বালাকৃষ্ণ কদম

ছেপ্টেম্বৰ ৪, ১৯৯৭

[ন্যায়াধীশ ড° এ.এচ. আনন্দ আৰু ন্যায়াধীশ কে. ভেংকটাস্বামী]

হিন্দু বিবাহ আইন, ১৯৫৫ :

ধাৰা নং ২৭– স্বামী–স্ত্ৰীৰ যৌথ মালিকানাধীন বিবাহৰ সময়ত তেওঁলোকক উপহাৰ দিয়া সম্পত্তি– নিষ্পত্তি–ন্যায়ালয়ৰ ক্ষেত্ৰাধিকাৰ–আইনখনৰ অধীনত যিকোনো গোচৰ চম্ভালিলে পাৰিবাৰিক আদালতে প্ৰশ্ন কৰা সম্পত্তিৰ সন্দৰ্ভত চূড়ান্ত ৰায়দান (ডিক্ৰী)ত নিৰ্দিষ্ট নিৰ্দেশনা বা সিদ্ধান্ত অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ আইনী কৰ্তৃত্ব থাকে- যিহেতু পাৰিবাৰিক আদালতে পত্নীৰ দাবী বা ইয়াৰ বৈধতা সম্পূৰ্ণৰূপে পৰীক্ষা কৰা নাছিল, সেয়েহে বিষয়টো পৰিয়াল আদালতলৈ ঘূৰাই পঠিওৱা হয় যাতে আইন অনুসৰি ২৭ নং ধাৰাত তেওঁৰ দাবীৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হয়– এনেদৰে দিয়া ডিক্ৰীটোক পাৰিবাৰিক আদালতে ইতিমধ্যে প্ৰদান কৰা ডিক্ৰীৰ অংশ হিচাপে গণ্য কৰা হ'ব।

শব্দ আৰু বাক্যাংশ:

হিন্দু বিবাহ আইনৰ ২৭ নং ধাৰাত উল্লেখ কৰা "at or about the time of marriage" (বিবাহৰ সময়ত বা বিবাহৰ সময়ৰ বিষয়ে) বাক্যাংশৰ অৰ্থ।

দেৱানী আপীল ক্ষেত্ৰাধিকাৰ: দেৱানী আপীল নং ১২৬/১৯৯৩।

এল.পি.এ. নং ৭৪/১৯৯১ গোচৰত ব'ম্বে উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৩০.৪.৯২ তাৰিখৰ ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা ।

আপীলকাৰীৰ হৈ এ. এছ. ভাছমে আৰু মনোজ কে. মিশ্ৰ।

প্ৰতিবাদকাৰীৰ বৈ শ্ৰীমতী জে. এছ. ৱাড।

আদালতৰ তলত উল্লেখ কৰা আদেশটো প্ৰদান কৰা হৈছিল–

বিশেষ অনুমতি সাপেক্ষে দাখিল কৰা এই আপীলে ১৯৯১ চনৰ ৭৪ নং লেটাৰছ পেটেন্ট আপীলত ১৯৯২ চনৰ ৩০ এপ্ৰিলত ব'ম্বে উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ খণ্ড বিচাৰপীঠৰ ৰায়ক প্ৰত্যাহ্বান জনাইছে। এই আপীলত বিতৰ্ক সীমাবদ্ধ আৰু ই প্ৰতিবাদী-পত্নীৰ হাতত থকা সম্পত্তি সম্পৰ্কে হিন্দু বিবাহ আইন (যাক ইয়াৰ পিছত "আইন" বুলি কোৱা হ'ব)ৰ ২৭ নং ধাৰাত আদেশৰ বাবে কৰা অনুৰোধৰ ওপৰত কেন্দ্ৰিত। পক্ষসমূহৰ মাজত হোৱা আন সকলো বৈবাহিক বিবাদ সমাধান কৰা হৈছে আৰু সেইবোৰ এই আবেদনৰ অংশ নহয়।

হিন্দু বিবাহ আইনৰ ২৭ নং ধাৰাত সকাহ দিয়াক লৈ হোৱা বিবাদৰ পটভূমি এইখিনিতে বুজাব লাগিব।

পক্ষসমূহৰ মাজত বিবাহৰ কাৰ্য্যবিধি চলিছিল। প্ৰতিবাদী-পত্নীগৰাকীয়ে ন্যায়িকভাৱে পৃথকীকৰণ আৰু ভৰণ-পোষণৰ বাবে ব'ম্বেৰ চিটি চিভিল কোৰ্টত গোচৰ তৰে। লগতে তেওঁৰ গহনা আৰু অন্যান্য সম্পত্তিৰ সন্দৰ্ভতো আইনৰ ২৭ নং ধাৰাত সকাহ দাবী কৰে। আপীলকাৰী-স্বামীয়ে নিষ্ঠুৰতাৰ দোহাই দি বিবাহ বিচ্ছেদৰ বাবে পৃথক আবেদন দাখিল কৰে। ১৯৮৭ চনৰ ২১ এপ্ৰিলত দুয়োটা গোচৰৰ একেলগে উমৈহতীয়া ৰায়দান কৰা হৈছিল। স্বামীৰ বিবাহ বিচ্ছেদৰ আবেদন খাৰিজ কৰিলেও পত্নীৰ ন্যায়িক বিচ্ছেদৰ আৱেদন মঞ্জুৰ হয়। আদালতে এই ডিক্ৰী প্ৰকাশৰ তাৰিখৰ পৰা তেওঁলোকৰ সন্তান প্ৰাপ্তবয়স্ক নোহোৱালৈকে পত্নীক ভৰণ-পোষণ দিব লাগে বুলিও আদালতে নিৰ্দেশ দিয়ে। প্ৰতিবাদীয়ে প্ৰথম আপীল দাখিল কৰে আৰু উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ বিদ্বান একক ন্যায়াধীশে আবেদনখনৰ আংশিক অনুমতি দি আপীলকাৰী-স্বামীক কেৱল ডিক্ৰী দিয়াৰ তাৰিখৰ পৰা নহয়, আবেদন দাখিল কৰাৰ তাৰিখৰ পৰাই ভৰণ-পোষণ দিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়ে। পৰৱৰ্তী সময়ত আপীলকাৰীয়ে ন্যায়িক বিচ্ছেদৰ ডিক্ৰীৰ পিছত পুনৰ সহবাস আৰম্ভ হোৱাৰ কথা উল্লেখ কৰি বিবাহ বিচ্ছেদৰ ডিক্ৰী বিচাৰিছিল। সেই অনুসৰি পাৰিবাৰিক আদালতে ২৭.২.১৯৯১ তাৰিখে আপীলকাৰীক বিবাহ বিচ্ছেদৰ ডিক্ৰী প্ৰদান কৰে। পাৰিবাৰিক আদালতে অৱশ্যে আইনখনৰ ২৭ নং ধাৰাত প্ৰতিবাদী-পত্নীৰ সকাহৰ বাবে কৰা প্ৰাৰ্থনা নাকচ কৰে। প্ৰতিবাদীয়ে দুটা আপীল দাখিল কৰে, যি আপীলৰ খণ্ড বিচাৰপীঠে ৩০.৪.১৯৯২ তাৰিখে এক উমৈহতীয়া ৰায়দানৰ জৰিয়তে সিদ্ধান্ত লয়। খণ্ড বিচাৰপীঠে আপীলৰ সিদ্ধান্ত লওঁতে ৰায় দিয়ে

যে হিন্দু বিবাহ আইনৰ ২৭ নং ধাৰাত ধাৰাত উল্লেখ কৰা সম্পত্তিৰ সন্দৰ্ভত আদেশ জাৰি কৰাৰ কৰ্তৃত্ব আদালতৰ আছে। একক ন্যায়াধীশ আৰু বিচাৰ আদালতৰ সৈতে মতানৈক্য প্ৰকাশ কৰি ই ৰায় দিয়ে যে প্ৰতিবাদী-পত্নীগৰাকীয়ে প্ৰদৰ্শক ‘ক’-ত তালিকাভুক্ত সম্পত্তিৰ বাবে আদেশৰ অধিকাৰী আৰু সেই অনুসৰি আদেশ জাৰি কৰে।

আমি দুয়োপক্ষৰ বিদ্বান অধিবক্তাসলকৰ যুক্তিসমূহ শুনিছো আৰু ৰেকৰ্ডসমূহ পৰীক্ষা কৰিছো।

বিচাৰ আদালতে হিন্দু বিবাহ আইনৰ ২৭ নং ধাৰাত সকাহৰ প্ৰশ্নটোৰ সৈতে মোকাবিলা কৰাৰ সময়ত মতামত দিছিল যে:

‘‘মোৰ দৃষ্টিত বিবাহ সম্পৰ্কীয় গোচৰৰ বিচাৰ কৰি থকা আদালতৰ পক্ষসমূহৰ মাজত সম্পত্তিৰ বিবাদৰ সিদ্ধান্ত লোৱাৰ অধিকাৰ নাই। গতিকে গহনা বিষয়টোক সম্বোধন নকৰাৰ সিদ্ধান্ত লৈছো। বৰঞ্চ মই পক্ষসমূহে এই সমস্যাটো পৃথক গোচৰৰ জৰিয়তে সমাধান কৰিবলৈ মুকলি কৰি দিছো।“

বিদ্বান একক ন্যায়াধীশগৰাকীয়ে গোচৰৰ এই দিশটোৰ বিষয়ে বিচাৰ কৰোতে কৈছে-

“সেইবাবে, মোৰ দৃষ্টিত এইটো সিদ্ধান্ত লোৱা সম্ভৱ নহয় যে পত্নীগৰাকীয়ে প্ৰমাণ কৰিছে যে তালিকা প্ৰদৰ্শক ‘ক’-ত দাবী কৰা অলংকাৰ আৰু সম্পত্তি বিবাহৰ সময়ত তেওঁক প্ৰদান কৰা হৈছিল, বা সেইবোৰ স্বামী-স্ত্ৰী উভয়ৰে যৌথ সম্পত্তি হৈ পৰিছিল। একেদৰে স্বামীৰ বক্তব্যত উল্লেখ কৰা সোণৰ অলংকাৰক পত্নীয়ে দাবী কৰা অলংকাৰৰ সৈতে চিনাক্ত বা সংযোগ কৰাৰ কোনো স্পষ্ট প্ৰমাণ পোৱা নাযায়। গতিকে কোনো সম্পত্তি ঘূৰাই দিবলৈ বিচৰাৰ অধিকাৰ পত্নীগৰাকীৰ আছে বুলি ক’ব নোৱাৰো।”

একক ন্যায়াধীশগৰাকীয়ে ৰায় দিয়ে যে-

"মই এই মতামতৰ সৈতে একমত, আৰু মোৰ মতে পত্নীয়ে দাবী কৰা সম্পত্তিটো যে বিয়াৰ সময়ত তেওঁক দিয়া হৈছিল বা সেয়া স্বামী-স্ত্ৰীৰ যৌথ আছিল বুলি প্ৰমাণ কৰিব পৰা কোনো প্ৰমাণ নাই।"

খণ্ড বিচাৰপীঠে এই বিষয়টো পৰ্যালোচনা কৰাৰ সময়ত কয় যে–

“বিদ্বান একক ন্যায়াধীশে লিপিবদ্ধ কৰা দ্বিতীয় সিদ্ধান্তৰ সন্দৰ্ভত বৰ্তমানৰ আবেদনখন অনুমতি দিব লাগিব আৰু সেই অনুসৰি আগবাঢ়িব। আমি একক ন্যায়াধীশৰ আদেশ বাতিল কৰোঁ, য’ত কোৱা হৈছিল যে সম্পত্তিৰ বাকী থকা বস্তুবোৰৰ বিষয়ে পাৰিবাৰিক আদালতে সিদ্ধান্ত লোৱাৰ কৰ্তৃত্ব নাই। এই ৰায়দানত উল্লেখ কৰা কাৰণসমূহৰ ভিত্তিত পেপাৰ–বুকৰ ৩৭৬ নং পৃষ্ঠাত প্ৰদৰ্শক ‘ক’–ত উল্লেখ কৰা ধৰণে পত্নীৰ সপক্ষে এটা ডিক্ৰী মঞ্জুৰ কৰা হয়। সেই অনুসৰি কাৰ্যালয়ে ডিক্ৰী প্ৰস্তুত কৰিব।"

হিন্দু বিবাহ আইনৰ ২৭ নং ধাৰাত কোৱা হৈছে–

"এই আইনৰ অধীনত যিকোনো ক্ষেত্ৰতে আদালতে নিজৰ সিদ্ধান্তত বিবাহৰ সময়ৰ আগত বা পিছত দিয়া যিকোনো সম্পত্তিৰ (যিটো স্বামী–স্ত্ৰীৰ যৌথ মালিকানাধীন) সন্দৰ্ভত ন্যায্য আৰু উপযুক্ত আদেশ অন্তৰ্ভুক্ত কৰিব পাৰে।"

এই ধাৰাটোৰ সাধাৰণ পঠনে দেখুৱাইছে যে হিন্দু বিবাহ আইন, ১৯৫৫ৰ অধীনত গোচৰ চম্ভালি থকা বৈবাহিক আদালতে "বিবাহৰ সময়ত বা বিবাহৰ আগত বা পিছত" দিয়া স্বামী–স্ত্ৰী উভয়ৰে যৌথ মালিকানাধীন যিকোনো সম্পত্তিৰ সন্দৰ্ভত ন্যায্য আদেশ অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ কৰ্তৃত্ব আছে। এই ধাৰাত পত্নীয়ে পৃথক দেৱানী গোচৰ দাখিল কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা এৰাই চলি পাৰিবাৰিক গোচৰৰ অংশ হিচাপে এনে সম্পত্তি উদ্ধাৰ কৰাৰ বিকল্প উপায় প্ৰদান কৰে আৰু অধিক আইনী কাৰ্য্যবিধি হ্ৰাস কৰে।এই ক্ষেত্ৰত পত্নীয়ে কিছুমান গহনা বস্তু দাবী কৰিছিল আৰু তেওঁৰ বক্তব্যত তেওঁ বিশেষভাৱে উল্লেখ কৰিছিল যে "বিবাহৰ সময়ত বা বিবাহৰ আগত বা পিছত" লাভ কৰা গহনাসমূহৰ কথা উল্লেখ কৰিছিল, য'ত বিয়াৰ সময়ত দেউতাকে দিয়া গহনাও আছিল।

সাক্ষ্য প্ৰদান কৰাৰ সময়ত পত্নীয়ে উল্লেখ কৰে যে–

"মোৰ বিয়াৰ সময়ত দেউতাই মোক ৪ তোলা ওজনৰ এডাল সোণৰ হাৰ, ৪.৫ তোলা ওজনৰ পৰ্মাল, প্ৰায় ১.৫ তোলা ওজনৰ সোণৰ চেইন, সোণৰ আঙঠি দুটা, সোণৰ নাকফুলি, এযোৰ কাণফুলি, এটা বুগড়ি (কাণৰ ওপৰৰ অংশত পিন্ধা ফুলি) আৰু ৫ তোলা ওজনৰ দুডাল পাটল্যা (এক প্ৰকাৰৰ খাৰু)।"

তেওঁৰ সাক্ষ্যত তেওঁ বিবাহৰ সময়ত বা তাৰ আগত বা পিছত তেওঁলোকক দিয়া অন্যান্য গহনা আৰু সম্পত্তিৰ কথাও উল্লেখ কৰে। স্বামীয়ে তেওঁৰ এই দাবীৰ সৈতে একমত নহয় আৰু তেওঁৰ গহনা থকাৰ কথা অস্বীকাৰ কৰে। তেওঁ কয় যে পত্নীয়ে তেওঁলোকৰ জইন্ট লকাৰৰ পৰা সকলো গহনা লৈ গৈছে। আপীলকাৰীৰ অধিবক্তা ভাছমে ডাঙৰীয়াই যুক্তি দিছিল যে খণ্ড বিচাৰপীঠে পত্নীক প্ৰদৰ্শক 'ক'-ত তালিকাভুক্ত সকলো গহনা উদ্ধাৰ কৰাৰ অধিকাৰ প্ৰদান কৰা উচিত নাছিল, কিয়নো তেওঁৰ দাবীৰ সমৰ্থনত কোনো প্ৰমাণ নাই। আনহাতে, পত্নীৰ অধিবক্তা শ্ৰীমতি ৰাডে যুক্তি দিছিল যে জেৰাৰ সময়ত পত্নীৰ দাবীক গুৰুতৰভাৱে প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা হোৱা নাই, গতিকে খণ্ড বিচাৰপীঠে তেওঁৰ দাবীৰ অনুমতি দিয়াটো সঠিক আছিল।

আমাৰ মতে আদালতে বিষয়টো সঠিকভাৱে বিবেচনা কৰা নাছিল। বিচাৰ আদালতে পত্নীৰ দাবী নাকচ কৰি কয় যে পক্ষসমূহৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰৰ সৈতে মোকাবিলা কৰাৰ কোনো কৰ্তৃত্ব নাই আৰু তেওঁলোকৰ দাবীৰ সমৰ্থনত প্ৰমাণ দাখিল কৰিবলৈ অনুমতি নিদিয়ে। এই সিদ্ধান্তত হিন্দু বিবাহ আইনৰ ২৭ নং ধাৰাক আওকাণ কৰা হৈছিল, য'ত আদালতে স্বামী-স্ত্ৰীৰ যৌথ মালিকানাধীন সম্পত্তিৰ সমাধানৰ অনুমতি দিয়ে, বিশেষকৈ যদিহে বিবাহৰ সময়ত বা ইয়াৰ আশে-পাশে দিয়া হৈছিল। বিদ্বান একক ন্যায়াধীশগৰাকীয়েও বিচাৰ আদালতৰ সৈতে সন্মতি দি পত্নীয়ে দাবী কৰা সম্পত্তি বিবাহৰ সময়ত তেওঁক দিয়া বুলি কোনো প্ৰমাণ নাই বুলি উল্লেখ কৰি ভুল কৰিছিল। একক ন্যায়াধীশে এই বিষয়ত পত্নীৰ বক্তব্য বিবেচনা কৰা নাছিল। ইয়াৰ উপৰিও ২৭ নং ধাৰাত উল্লেখ কৰা সম্পত্তি কেৱল বিয়াৰ সময়ত দিয়া সম্পত্তিৰ মাজতে সীমাবদ্ধ নহয়। ইয়াৰ ভিতৰত বিয়াৰ আগতে বা পিছত দিয়া সম্পত্তিও অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়, যেতিয়ালৈকে ই বিবাহৰ সৈতে জড়িত। "বিবাহৰ সময়ত বা বিবাহৰ আগত বা পিছত" বাক্যাংশটোক বিবাহৰ সময়ত দিয়া সম্পত্তিৰ লগতে ইয়াৰ আগতে বা পিছত দিয়া সম্পত্তিকো সামৰি লোৱা বুলি ব্যাখ্যা কৰা উচিত,

যেতিয়ালৈকে ই বিবাহৰ সৈতে জড়িত। এনে সকলো সম্পত্তি আইনৰ ২৭ নং ধাৰাত সামৰি লোৱা হৈছে।

উষ্চ ন্যায়ালয়ে প্ৰদৰ্শক 'ক'-ৰ ভিত্তিত পত্নীৰ পক্ষত ডিক্ৰী নিৰ্দেশ দি ভুল কৰিলে, এইটো ধৰি লৈ যে পত্নীয়ে প্ৰমাণেৰে প্ৰমাণ কৰিছে যে তাত তালিকাভুক্ত গহনা বিবাহৰ সময়ত বা তাৰ আগত বা পিছত তেওঁক দিয়া হৈছিল আৰু যৌথভাৱে দিয়া হৈছিল, যিখিনি গহনা স্বামী-স্ত্ৰী দুয়োৰে মালিকানাধীন। খণ্ড বিচাৰপীঠে কোৱাটো শুদ্ধ আছিল যে বিচাৰ আদালতে বিবাহৰ ডিক্ৰীৰ অংশ হিচাপে আইনখনৰ ২৭ নং ধাৰাত আদেশ দিব লাগে। কিন্তু সম্পত্তি সন্দৰ্ভত কোনো ডিক্ৰী দিব নোৱাৰিলে যদিহে সম্পত্তিটো হিন্দু বিবাহ আইনৰ ২৭ নং ধাৰাত সামৰি লোৱা বুলি প্ৰমাণ দাঙি ধৰা নহয়। আমাৰ মতে হিন্দু বিবাহ আইনৰ ২৭ নং ধাৰাত পত্নীৰ সকাহৰ দাবীৰ বিষয়টোৰ ওপৰত কোনো উচিত বিচাৰ হোৱা নাই। গতিকে এই বিষয়ত সকলো নিম্ন আদালতৰ সিদ্ধান্ত একাষৰীয়া কৰি গোচৰটো পুনৰ পৰিয়াল আদালতলৈ পঠিয়াই আইন অনুসৰি বিষয়টো সিদ্ধান্ত ল'ব লাগিব। আমাৰ মতে পত্নীয়ে দাবী কৰা হিন্দু বিবাহ আইনৰ ২৭ নং ধাৰাত সকাহ দিয়াৰ বিষয়টো সঠিকভাৱে বিচাৰ হোৱা নাই। সেয়ে ২৭ নং ধাৰাত পত্নীয়ে দাবী কৰা সকাহ সন্দৰ্ভত সকলো নিম্ন আদালতৰ সিদ্ধান্ত একাষৰীয়া কৰি বিষয়টো পুনৰ পৰিয়াল আদালতলৈ পঠিয়াই আইন অনুসৰি বিষয়টো সিদ্ধান্ত ল'ব লাগিব। পৰিয়াল আদালতত পক্ষসমূহক নিজৰ নিজৰ গোচৰৰ সমৰ্থনত প্ৰমাণ দাখিল কৰাৰ সুযোগ দিয়া হ'ব। ইয়াৰ পিছত পাৰিবাৰিক আদালতে সেই অনুসৰি ডিক্ৰী জাৰি কৰিব। যদিও ইতিমধ্যে বিবাহ বিচ্ছেদৰ ডিক্ৰী মঞ্জুৰ কৰা হৈছে, হিন্দু বিবাহ আইনৰ ২৭ নং ধাৰাত সম্পত্তি সন্দৰ্ভত যিকোনো নতুন ডিক্ৰী হ'ব সুকীয়া ডিক্ৰী। কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত যেতিয়া এনে ডিক্ৰী দিয়া হ'ব, তেতিয়া ইয়াক পৰিয়াল আদালতে ইতিমধ্যে প্ৰদান কৰা চূড়ান্ত বিবাহ বিচ্ছেদৰ ডিক্ৰীৰ অংশ হিচাপে গণ্য কৰা হ'ব। পত্নীৰ দাবী বা স্বামীৰ বিবাদৰ ভিত্তিত আমি কোনো মতামত প্ৰকাশ নকৰো। পৰিয়াল আদালতে পত্নীৰ দাবীৰ সিদ্ধান্ত নিজাববীয়াকৈ ল'ব, আমি এই ৰায়দানত উল্লেখ কৰা মন্তব্যৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত নহ'ব।

ওপৰত উল্লেখ কৰা পৰিসৰলৈকে আবেদন সফল হৈছে। ব'ম্বেৰ বান্দ্ৰাস্থিত পৰিবাৰিক আদালতৰ প্ৰিজাইডিং জজে হয় নিজেই বিষয়টোৰ সিদ্ধান্ত ল'ব পাৰে নহয়

বিষয়টো বিচাৰ কৰিবলৈ তেওঁৰ কৰ্তৃত্বত থকা আন এখন আদালতক দায়িত্ব দিব পাৰে। আমি আমাৰ পৰ্যবেক্ষণত উল্লেখ কৰা কথাবোৰ মনত ৰাখি আইন অনুসৰি এই কাম কৰা হ'ব। আমি পৰিবাৰিক আদালতৰ প্ৰিজাইডিং জজক বিষয়টো সোনকালে সিদ্ধান্ত ল'বলৈ অনুৰোধ জনাইছো। এই আবেদনৰ বাবে খৰচৰ সন্দৰ্ভত কোনো আদেশ নাথাকিব।

আৰ. পি. আপীল খাৰিজ কৰা হ'ল।

অনুবাদক: *মায়াশ্ৰী মহন্ত, জ্যেষ্ঠ অনুবাদক, অনুবাদ শাখা, গৌহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়*

DISCLAIMER

"The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation".

“স্থানীয় ভাষালৈ অনূদিত এই ৰায় গোচৰত জড়িত পক্ষই বুজি পোৱাৰ উদ্দেশ্যে সীমিত ব্যৱহাৰৰ বাবেহে। ইয়াৰ বাদে অন্য ক্ষেত্ৰত অনূদিত ৰূপ ব্যৱহৃত নহ’ব। সকলো ব্যৱহাৰিক আৰু বিভাগীয় কামৰ লগতে ৰায়ৰ কাৰ্যকৰীকৰণ আৰু ৰূপায়নৰ ক্ষেত্ৰতো এই ৰায়ৰ ইংৰাজী সংস্কৰণটোৱেই সঠিক বিবেচিত হ’ব।“